

Overzicht rechtspraak Raad van State

Nico DEMEYERE, advocaat

Overzicht

- ▶ Statistiek
- ▶ Overzicht rechtspraak
 - ▶ Beroepsprocedure Federale Wapendienst
 - ▶ Beginselen behoorlijk bestuur
 - ▶ Het begrip “openbare orde” (art. 11 en 13 WW)
 - ▶ Toetsing andere bepalingen wapenwet

Statistiek

- ▶ **Aantal gepubliceerde arresten op website: 76**
 - ▶ Beslissing gebaseerd op wet 8 juni 2006
 - ▶ Enkel individuele beslissingen
 - ▶ 1 tussenarrest (PJV Grondwettelijk Hof)
- ▶ **Verdeling per taalrol:**
 - ▶ Nederlandstalig: 59 (13 vernietigingen)
 - ▶ Franstalig: 17 (4 vernietigingen)
- ▶ **Objectieve slaagkansen: ca 1/3 (ontvankelijke)**
 - ▶ Onontvankelijk : 13
 - ▶ Afstand vermoed (art. 21 W. RvSt): 17
 - ▶ Bevestiging beslissing: 30
 - ▶ Vernietiging beslissing: 16
- ▶ **Materies: voornamelijk art. 11 wapenwet (intrekking of weigering wapenvergunningen)**

Beroep Federale Wapendienst

- ▶ Artikel 30 ww: Beroep Federale Wapendienst is een georganiseerd administratief beroep
 - ▶ Artikel 14 RvSt-VV: enkel administratieve beslissingen in laatste aanleg zijn vatbaar voor vernietigingsberoep
 - ▶ Arrest 200.438 van 4 februari 2010 , zie ook bv 210.216 van 4 januari 2011
- “ Artikel 30 van de wet van 8 juni 2006 houdende regeling van economische en individuele activiteiten met wapens stelt bij de minister van Justitie of zijn gemachtigde een administratief beroep open tegen beslissingen van de gouverneur tot intrekking van een vergunning. Beslissingen waartegen een georganiseerd administratief beroep openstaat, zijn niet vatbaar voor een annulatieberoep. **Alleen tegen een in laatste aanleg genomen beslissing kan een vernietigingsberoep worden ingesteld.** Vermits de in de huidige procedure bestreden beslissing geen in laatste aanleg genomen beslissing is, is het annulatieberoep niet ontvankelijk.

De argumentatie van verzoeker dat verwerende partij haar in haar brief van 4 december 2007 verkeerd heeft ingelicht over de beroepsmogelijkheden tegen de bestreden beslissing, doet hieraan geen afbreuk. **Wel heeft die misleidende informatie gevolgen voor de veroordeling tot betaling van de kosten.”**

Beroep Federale Wapendienst

- ▶ Artikel 30 ww: toevoegen van kopie bestreden beslissing als ontvankelijkheidsvoorwaarden ?
- ▶ Arrest 201.488 van 4 maart 2010:
 - ▶ Niet duidelijk of dit een onvankelijkheidsvereiste is
 - ▶ Normdoel is bereikt als Federale Wapendienst de beslissing waartegen het beroep werd ingesteld kan identificeren

“8. De bepaling is er niet duidelijk over of het voorschrift dat het verzoekschrift vergezeld moet zijn van een kopie van de bestreden beslissing mee “[o]p straffe van onontvankelijkheid” is gesteld. Dat de zinsnede “vergezeld van een kopie van de bestreden beslissing” door een komma van de rest van de zin gescheiden is, kan niet als een doorslaggevend argument worden beschouwd om te stellen dat de verplichting om een kopie van de bestreden beslissing bij het verzoekschrift te voegen geen ontvankelijkheidsvereiste is.

Omgekeerd echter is de redactie geenszins zodanig dat het zeker is dat het voorschrift op straffe van onontvankelijkheid wordt voorgeschreven. Op te merken is dat het tweede lid van het artikel 30 ook geldt wanneer een (tijdige) beslissing van de gouverneur achterwege blijft, in welk geval het per definitie uitgesloten is dat een kopie van de bestreden beslissing zelfs maar kán worden meegestuurd.

9. Tenminste gelet op die omstandigheden is er geen reden toe om het beroep bij de federale wapendienst wegens gemis aan een kopie van de bestreden beslissing onontvankelijk te verklaren, wanneer het doel van de zagezegd op straffe van onontvankelijkheid voorgeschreven vormvereiste onbetwistbaar is bereikt.”

Beroep Federale Wapendienst

- ▶ Administratief beroep bij Federale Wapendienst heeft devolutieve werking
- ▶ Procedurefouten gemaakt door de gouverneur kunnen niet meer worden ingeroepen bij de Raad van State:

Zie bv arrest 211.167 van 10 februari 2011

*“7. De beroepsmogelijkheid, voorzien in artikel 30 van dewapenwet, is een georganiseerd administratief beroep met devolutieve werking. Dit betekent dat de minister van Justitie zich een eigen oordeel moet vormen over de zaak en de zaak definitief beslecht waarbij zijn **beslissing in de plaats komt van de beslissing van de gouverneur** zodat deze geen rechtsgevolgen meer heeft. Er moet dan ook **geen acht meer geslagen worden op mogelijke onregelmatigheden waarmee de procedure in eerste aanleg zou zijn behept**, aangezien eventuele onregelmatigheden in de procedure in eerste aanleg worden gedekt door de beslissing in graad van beroep. De verzoeker kon trouwens op grond van artikel 30 van de wapenwet een beroep instellen bij de minister van Justitie wegens het uitblijven van een beslissing, van zodra de beslissingstermijn door de gouverneur werd overschreden. Hij heeft echter van deze beroepsmogelijkheid geen gebruik gemaakt.”*

Beroep Federale Wapendienst

- ▶ Motivering van de beslissing in beroep: Minister van Justitie moet NIET op alle argumenten antwoorden ...

Zie bv arrest 211.167 van 10 februari 2011

*“13.[...] Wanneer een administratieve overheid, zoals te dezen, een beslissing neemt als beroepsorgaan, houdt de formele motiveringsverplichting in dat de beslissing van het beroepsorgaan er blijk van geeft dat de argumentatie van de betrokkene daadwerkelijk in de besluitvorming betrokken is. Evenwel is het niet vereist dat de administratieve overheid, in tegenstelling tot een juridictioneel orgaan, alle door de beroeper opgeworpen argumenten beantwoordt. Het is **noodzakelijk, doch voldoende, dat de beslissing duidelijk en omstandig de redenen doet kennen die haar verantwoorden en waaruit kan worden afgeleid waarom de in beroep verdedigde stellingen niet worden aangenomen.***

Zoals de verwerende partij terecht opwerpt, heeft het administratief beroep, dat wordt ingesteld bij de minister van Justitie tegen de beslissing van de gouverneur over een wapenvergunning, devolutive werking. De mogelijke onregelmatigheden waarmee de procedure in eerste aanleg behept zou kunnen zijn geweest, hebben geen invloed op de inhoudelijke beoordeling van de aanvraag door de minister van Justitie. Het besluit van de minister van Justitie moet inhoudelijk gemotiveerd zijn met betrekking tot de criteria die hij heeft gebruikt om tot zijn beslissing te komen. De minister van Justitie hoeft zich echter niet uit te spreken over de eventuele onregelmatigheden van de procedure in eerste aanleg.”

Beroep Federale Wapendienst

- ▶ Ambtenaar die beslissing tekent namens de minister moet daarvoor bevoegd zijn

Zie arrest 193.626 van 15 oktober 2009

“Considérant que le recours doit être compris comme dirigé contre l'arrêté portant la mention «Le Ministre de la Justice», daté du 9 juin 2009 et revêtu de la signature «Pour le Ministre, P.O. (illisible) Filip IDE, Conseiller»; qu'il résulte de l'instruction effectuée par M. le premier auditeur que l'acte attaqué a été pris par Mme Huguette OWANDJI, fonctionnaire attachée au Service fédéral des armes du SPF Justice;

*Considérant qu'à la date du 23 septembre 2009, la partie adverse a informé le requérant que la décision attaquée du 9 juin 2009 était «entachée d'une erreur, d'un vice interne» pour le motif que «cette décision a été signée par un fonctionnaire attaché au Service fédéral des armes du SPF Justice, alors que **seul le fonctionnaire dirigeant de ce service est habilité à statuer au nom du Ministre de la Justice, dans un nombre déterminé de cas, sur les recours visés à l'article 30 de la loi sur les armes**»*

Beroep Federale Wapendienst

- ▶ Minister meent dat hij ten allen tijde, ook tijdens procedure voor de Raad van State, beslissing intrekken of wijzigen:
 - ▶ Corrigeren vormfouten
 - ▶ Corrigeren inhoudelijke motieven
 - ▶ Substitutie van motieven onbeperkt mogelijk, bv in anticipatie op negatief auditoraatsadvies
- ▶ Dit standpunt kan niet worden gedeeld:
 - ▶ Indien echt administratief beroep, met devolutieve werking: minister is niet regelmatig gevat
 - ▶ Tweede beslissing is laattijdig in het licht van art. 30 WW en dus per definitie nietig
 - ▶ Holt de rechtsbescherming uit waardoor er geen toezicht mogelijk is op de werking van de Minister van Justitie: schending art. 160 GW / EVRM ?
 - ▶ Allicht is in dergelijk geval burgerlijke procedure tegen minister mogelijk
- ▶ Zaak hangende, doch allicht aan te raden prejudiciële vraag te stellen aan Grondwettelijk Hof

Belang

- ▶ Beroep tot vernietiging onontvankelijk indien het bestuur de vergunning nooit zou kunnen toekennen zonder de wet te overtreden

Bv. arrest 211.724 van 3 maart 2011: veroordeling wegens in art. 5, §4 WW opgesomd misdrijf sluit wapenbezit aan, waardoor, zelfs na vernietiging van de intrekingsbeslissing, de gouverneur nooit een nieuwe wapenvergunning zou kunnen toekennen

“Zulks is het geval voor de verzoeker, zodat zelfs bij een gebeurlijke vernietiging van de bestreden beslissing, de door hem gevraagde vergunningen opnieuw zullen moeten worden geweigerd omdat de provinciegouverneur, en in graad van beroep, de minister van Justitie, verplicht zijn de aanvraag af te wijzen wanneer de betrokkene niet voldoet aan de voorwaarden bepaald in artikel 11, § 3, 2°, van de wapenwet juncto artikel 5, § 4, 2°, van de wapenwet. Zij beschikken in dezen niet over enige discretionaire bevoegdheid. Na de vaststelling dat de verzoeker definitief is veroordeeld wegens inbreuken op de voornoemde wet van 3 januari 1933, vermocht de verwerende partij alleen verzoekers aanvraag af te wijzen omdat deze de gestelde voorwaarden niet vervult. Het doel van de verzoeker om middels een annulatie alsnog een vergunning te verkrijgen kan in geen geval bereikt worden. De verzoeker beschikt bijgevolg niet over het rechtens vereiste actueel belang.”

Hoorplicht

- ▶ Principe: beslissing die een wapenvergunning intrekt, raakt betrokkene nadelig waardoor hij gehoord moet worden

Zie bv arrest 211.167 van 10 februari 2011

“8. [...], voorzien de wet van 8 juni 2006 houdende regeling van economische en individuele activiteiten met wapens (hierna : wapenwet), noch de uitvoeringsbesluiten van deze wet in een verplichting tot het horen van de betrokkene.

Niettemin is de **hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van toepassing**, voor zover de overheid een individuele beslissing neemt die een ernstig nadeel meebrengt voor de betrokkene en die gebaseerd is op een gegeven dat de bestuurde als een tekortkoming wordt aangerekend. Voor zover de bestreden beslissing een **weigering inhoudt om een door de betrokkene gevraagd voordeel te verlenen, is de beslissing niet onderworpen aan tegenspraak**. Voor zover de verzoeker aldus een vergunning aanvraagt tot het voorhanden hebben van wapens, is het bestreden besluit in de regel niet onderworpen aan tegenspraak en diende de verzoeker niet te worden gehoord. De verzoeker heeft trouwens in zijn aanvraag en in zijn beroepschrift reeds kunnen uiteenzetten waarom hij meent aanspraak te kunnen maken op de vergunning.

Voor zover de beslissing echter **de intrekking van een wapenvergunning betreft**, met name voor de karabijn en het pistool, waarbij de intrekking gebaseerd is op het gedrag van de verzoeker, is de hoorplicht van toepassing. Dit betekent dat de verzoeker de gelegenheid moest hebben om op nuttige wijze zijn standpunt naar voor te kunnen brengen vooraleer het bestreden besluit werd genomen. De hoorplicht vereist evenwel **niet dat de verzoeker mondeling en in persoon moet worden gehoord**. Te dezen volstaat het dat de verzoeker, met kennis van de feiten waarop de overheid haar beslissing baseert, schriftelijk zijn standpunt kan uiteenzetten waarom de beroepen beslissing moest worden hervormd.”

Hoorplicht

► Inhoud hoorplicht

Zie bv arrest 203.094 van 20 april 2010

“9. Opdat het horen zin heeft, is vereist dat de bestuurde met kennis van zaken voor zijn standpunt kan opkomen, Dit veronderstelt normaal dat hij een **voldoende kennis heeft van de essentiële gegevens waarop het bestuur zich voorneemt te steunen** en dat hij in de gelegenheid is gesteld om inzage te nemen van het dossier dat met het oog op het eventueel nemen van de beslissing werd samengesteld.

11. Dat verzoeker steeds de mogelijkheid had om “overeenkomstig de wet van 11 april 1994 betreffende de openbaarheid van bestuur” om inzage te verzoeken en dat hij nooit een gemotiveerde aanvraag heeft ingediend tot uitoefening van een mondeling hoorrecht, is irrelevant.

De verplichting om hem te horen en om hem in staat te stellen nuttig zijn zienswijze mee te delen, bestaat onafhankelijk van enig verzoek daartoe. Bovendien kan het gebrek aan een gemotiveerde aanvraag om mondeling gehoord te worden, **hoe dan ook niet verantwoord dat hij zelfs niet schriftelijk zijn standpunt mocht doen kennen.**

Ten andere is vast te stellen dat verzoeker -in zijn beroepschriftzeer expliciet heeft gevraagd om te worden gehoord. Aan dat verzoek is geenszins tegemoet gekomen door, in een brief van 19 december 2007, te antwoorden dat nog verschillende instanties om advies moeten worden gevraagd en de hele procedure wel enige maanden in beslag kan nemen, maar dat hij “**steeds [zijn] argumenten langs schriftelijke weg kan laten kennen**”. Immers valt er voor verzoeker niet veel te argumenteren zolang hij er niet van in kennis wordt gesteld wat het onderzoek heeft opgeleverd en waarop het bestuur van plan is zijn beslissing te stoelen.”

Hoorplicht

► Inhoud hoorplicht

Verscherping standpunt in arrest 211.309 van 17 februari 2011: voldoende dat uitoefenen hoorplicht niet buitensporig wordt bemoeilijkt

“9. In zijn beroepschrift heeft de verzoeker zijn standpunt kunnen uiteenzetten en kunnen argumenteren waarom de gouverneur op basis van de hem ten laste gelegde feiten niet mocht beslissen tot de intrekking van de wapenvergunningen. Nadien heeft de minister van Justitie bij brief van 4 december 2007 aan de verzoeker het volgende laten weten :

"Het betreft hier een schriftelijke procedure, waarbij u steeds uw argumenten langs schriftelijke weg kan laten kennen. Om het hoorrecht mondeling uit te oefenen, wat niet gebruikelijk is, dienen we een gemotiveerde aanvraag te ontvangen".

De verzoeker is bijgevolg **in de gelegenheid gesteld geweest om zijn standpunt nog verder schriftelijk aan te vullen**, en bovendien kon hij, indien hij effectief mondeling gehoord wenste te worden, bijkomend een gemotiveerde aanvraag richten tot de minister van Justitie, hetgeen hij niet heeft gedaan. De verzoeker **toont niet aan dat de minister van Justitie de uitoefening van de hoorplicht buitensporig heeft bemoeilijkt.**”

Hoorplicht

- ▶ Geen hoorplicht voor feiten die voor eenvoudige constatering vatbaar zijn (zoals bv veroordeling)

Bv. arrest nr. 192.046 van 31 maart 2009

“7. Verzoeker werd op 1 oktober 1986 door de correctionele rechtbank te Kortrijk veroordeeld wegens afpersing door geweld of bedreiging (art. 468 en 470 S.W.). Hij heeft derhalve een veroordeling opgelopen als bedoeld in artikel 5, § 4, van de wapenwet.

Dit feit is wat het is; het is vatbaar voor directe, eenvoudige vaststelling door het bestuur. Na de constatering ervan kon en mocht de verwerende partij niets anders doen dan de aanvraag van verzoeker afwijzen omdat hij de wettelijke voorwaarden bepaald in artikel 44, § 2, juncto artikel 5, § 4, van de wapenwet voor het verkrijgen van een wapenvergunning niet vervult.

Verwerende partij was in ieder geval niet verplicht verzoeker te horen.”

Hoorplicht

Bv. arrest nr. 170.195 van 19 april 2007 (oude ww)

- ▶ “2.1.2. Overwegende dat een van de motieven van de bestreden beslissing luidt dat verzoeker “nadat hij op herbergbezoek ging en enkele glazen bier dronk, gewoon uit goesting **bij hem in de tuin geschoten heeft met een niet-vergund automatisch oorlogsvuurwapen**” waarbij “één kogel 9 mm para belandde in de refter van een beschutte werkplaats gelegen achter zijn woning en aldus de aanwezige personen enorme schrik aanjaagde”; dat dit gegeven op zich niet door verzoeker wordt betwist en hij onder meer voor het dragen van het betrokken wapen vervolgd werd voor de correctionele rechtbank te Kortrijk die bij **vonnis van 16 maart 2001 de betrokken tenlastelegging bewezen achtte en opschorting van de uitspraak gelastte**; dat het willekeurig schieten in de tuin met een niet vergund automatisch oorlogswapen alleen **reeds kennelijk een voldoende motief uitmaakt van de bestreden beslissing** en een feit is waarvan verzoeker niet beweert dat het niet **voor eenvoudige vaststelling vatbaar is; dat het om die reden een afwijking van de hoorplicht verantwoordt**; dat verzoeker overigens op geen enkel ogenblik argumenten te berde brengt die hij in het door hem gewenste verhoor in zijn voordeel had willen aanbrengen; dat de bestreden beslissing op feitelijke gegevens steunt die voor eenvoudige constatering vatbaar zijn; dat het middel niet gegrond is;”

Zorgvuldigheidsbeginsel

- ▶ Vaststelling feiten
- ▶ Afweging belangen betrokkene / belang openbare veiligheid

Arrest 211.310 van 17 februari 2011

“10. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt onder meer in dat het bestuur zijn beslissing op een zorgvuldige wijze moet voorbereiden en dat de beslissing gegrond moet zijn op een **correcte feitenvinding**. Uit verscheidene processen-verbaal uit het administratief dossier blijkt dat de verzoeker een ernstige familiale ruzie heeft gehad met zijn broers en dat hij daarbij zijn wapen in de hand heeft genomen, alsook dat hij zich in een toestand van openbare dronkenschap bevond. Deze feiten worden niet tegengesproken door de verzoeker. Ook heeft de procureur des Konings een negatief advies gegeven op grond van de feiten vermeld in die processen-verbaal.

Dat de verzoeker door het Hof van Beroep **niet is veroordeeld** voor bedreiging met een wapen **doet niets af aan het bestaan van de feiten, met name dat de verzoeker naar aanleiding van een ruzie een wapen is gaan halen op zijn kamer.**

De minister van Justitie heeft bijgevolg de feiten waarop hij zijn beslissing heeft gebaseerd met de **nodige zorgvuldigheid vastgesteld**. Vervolgens heeft hij de belangen van de verzoeker op correcte wijze afgewogen tegenover het belang van de openbare orde en veiligheid, zoals bij de beoordeling van het eerste middel is gebleken.”

Zorgvuldigheidsbeginsel

- ▶ Verwijzing naar vage inlichtingen en stukken die wijzen op “tal van inbreuken” is onvoldoende
Arrest 201.227 van 23 februari 2010

“*Considérant, sur les premier et quatrième moyens réunis, que l'arrêté attaqué, pour aboutir à la conclusion que la détention par le requérant de quatre armes de chasse peut porter atteinte à l'ordre public, se fonde essentiellement sur trois motifs, à savoir que «son comportement est dangereux car il a une forte dépendance à l'alcool», qu'«il a une certaine tendance à utiliser la violence si l'on se réfère aux infractions pour coups et blessures volontaires, menace verbale directe avec ordre ou sous conditions», et qu'il a encouru «trois condamnations pour alcool au volant et la déchéance de son droit de conduire»;*

*Considérant, en ce qui concerne le premier motif, qu'une «dépendance à l'alcool» dont la partie adverse déduit le «caractère dangereux» du requérant ne suffit pas en soi à établir le danger pour l'ordre public que présenterait la détention d'armes de chasse; que le requérant a déposé auprès de la partie adverse **un certificat médical** de son médecin traitant (docteur DÉCLEIRE), dont les constatations ne sont pas remises en cause par la partie adverse, et dont il résulte que sa situation est stable, qu'il «fait tous les efforts nécessaires pour améliorer son état de santé et sortir des dépendances dans lesquelles il se trouvait en 2004», qu'il est suivi par deux spécialistes en plus de son médecin traitant et qu'il ne présente aucun danger ni pour lui-même ni pour les autres; [...]*

*Considérant, en ce qui concerne le deuxième motif sur lequel se fonde l'acte attaqué, que **la simple existence de procès-verbaux ou de dossiers répressifs, qui ne figuraient pas au dossier administratif** et que la partie adverse n'a produits qu'à l'appui de son dernier mémoire, **ne suffit pas à prouver les faits qu'ils évoquent**[...]; qu'en effet, le simple fait de faire l'objet d'une information ne suffit pas à établir la matérialité des faits rapportés par cette information, surtout si le procès-verbal concerné a été classé sans suite par l'office du procureur du Roi et n'a pas donné lieu à des poursuites judiciaires; [...]; qu'il s'ensuit **que la référence que fait la partie adverse à des «pv» ainsi qu'à «des faits dont nous avons connaissance», et dont il est inféré que le requérant a commis de «nombreuses infractions», ne suffisent pas à conclure que le requérant a commis des infractions qui démontrent «une certaine tendance à utiliser la violence»;***

Zorgvuldigheidsbeginsel

- ▶ Verwijzing naar vage inlichtingen en stukken die wijzen op “tal van inbreuken” is onvoldoende
Arrest 201.227 van 23 februari 2010 (vervolg)

“Considérant, en ce qui concerne le dernier motif, que les trois condamnations concernées ont été prononcées par le tribunal de police de Bruxelles et se rapportent, [...]; qu'outre l'indulgence dont le juge de police paraît avoir fait preuve à l'égard du requérant, **la relation avec un danger lié à la détention d'armes ne ressort nullement de telles condamnations**, tandis que la partie adverse souligne elle-même dans l'acte attaqué que le requérant n'a jamais été condamné pour des infractions commises avec des armes;

Considérant qu'en réalité l'acte attaqué a procédé à une combinaison des trois éléments précités pour conclure à la dangerosité et au danger pour l'ordre public, en ayant égard aux coups et blessures volontaires et aux menaces sans cependant que le dossier administratif permette de conclure à la matérialité des ces éléments; qu'en effet, la partie adverse ne s'est pas arrêtée aux seuls éléments matériellement établis par les condamnations du requérant pour aboutir à sa conclusion, mais a entendu fonder l'acte attaqué tant au regard des «nombreuses autres infractions» prétendument commises que des condamnations et de la déchéance du droit de conduire, tout en faisant de cette dernière une condamnation distincte ajoutée aux trois condamnations établies pour intoxication alcoolique ou pour un accident de roulage; que dès lors qu'une partie des faits invoqués par la partie adverse n'est pas matériellement établie,

il apparait que **la décision de rejet et les conséquences qui en découlent pour le requérant sont manifestement disproportionnées par rapport aux seuls faits établis** et que la motivation de l'acte attaqué est inadéquate; qu'il en va d'autant plus ainsi que des condamnations pour conduite en état d'ébriété à des amendes de 20 et 50 euros, assorties d'un sursis partiel, et à une déchéance du droit de conduire de 15 jours ne suffisent pas en soi à établir le danger pour l'ordre public que présenterait la détention d'armes de chasse par le requérant; que les premier et quatrième moyens de la requête sont fondés;

Redelijkheidsebeginsel

Arrest 211.310 van 17 februari 2011

“14. Het redelijkheidsebeginsel houdt in dat er geen kennelijke wanverhouding mag bestaan tussen de feiten waarop de beslissing is gebaseerd en de beslissing zelf.

De Raad van State kan slechts een marginale toetsing uitoefenen en kan de beslissing slechts sanctioneren wanneer ze tegen alle redelijkheid ingaat, wanneer geen enkele andere overheid op grond van dezelfde feiten tot een dergelijke beslissing zou komen.”

Redelijkheidsbeginsel

Arrest 203.093 van 20 april 2010

“9. Of de veroordelingen al dan niet kunnen volstaan om eruit te concluderen dat er een zodanig gevaar voor de openbare orde is dat de vergunningen moeten worden ingetrokken, is een kwestie van **appreciatie**, waarbij **mogelijk verschillende zienswijzen denkbaar zijn die elk de redelijkheidstoets kunnen doorstaan**.

Wat de Raad van State in het kader van zijn wettigheidscontrole van het oordeel van de verwerende partij in dat verband te doen staat, is niet om dit oordeel te toetsen aan een eigen opvatting terzake, maar om **na te gaan of het oordeel van de verwerende partij binnen de grenzen is gebleven van wat nog als redelijk kan worden aangezien. Hieromtrent moet worden opgemerkt dat streng en onwettig geen synoniemen zijn.**

10. Te dezen kan de Raad van State er niet toe komen om aan te nemen dat verwerende partij de grenzen van de redelijkheid te buiten is gegaan door, niettegenstaande verzoekers argumentatie in het beroepschrift, tot de intrekking te hebben beslist. **Dat wapens en herhaalde dronkenschap niet samengaan, komt niet foutief voor.** Twee van de drie veroordelingen zijn van zeer recente datum. Er is des te minder reden toe om er licht over heen te gaan waar verzoeker zelf toegeeft, in zijn beroepschrift, dat ze volgen op een jeugd waarin hij “inderdaad dingen [heeft] gedaan die niet door de beugel konden”. In dat verband kan de Raad van State goed begrijpen dat verwerende partij zich niet heeft laten overtuigen door de opwerping van verzoeker in zijn beroepschrift: “zou men even zwaar tillen aan deze veroordelingen voor dronkenschap indien mijn jeugd vlekkeloos was verlopen?”.

Het argument is juist van aard de veroordelingen zeer betekenisvol te doen vinden. In de concrete omstandigheden van de zaak kan het verwerende partij niet euvel worden geduid dat zij het, met het oog op de openbare orde, niet opportuun achtte dat betrokkene vuurwapens voorhanden heeft, ook al voerde hij in zijn beroepschrift nog het lidmaatschap van een schuttersgilde aan, het feit dat hij bij zijn moeder woonde en dat hij reeds meer dan zeventien jaar bij de Belgische spoorwegen werkt tot tevredenheid van zijn werkgever.

Redelijkheidsbeginsel

Arrest 170.195 van 19 april 2007 (schieten in de tuin)

“2.3.3. Overwegende dat reeds werd uiteengezet dat de gouverneur op grond van artikel 6, § 1, van de wapenwet over een ruime discretionaire bevoegdheid beschikt; dat “discretionair” evenwel geen synoniem is voor onbeperkt of willekeurig; dat voor de wettige uitoefening van de beoordelingsvrijheid onder meer vereist is dat een beslissing niet de grenzen van de redelijkheid te buiten gaat, maar steunt op een genoegzame afweging van de betrokken gegevens;

*Overwegende dat te dezen, **gelet op de aard en de ernst van het vastgestelde feit**, hierboven besproken en als decisief en afdoende motief aangemerkt, niet kan worden aangenomen dat er een wanverhouding zou bestaan tussen de gepleegde feiten en de opgelegde sanctie; dat het middel niet gegrond is,”*

Redelijkheidsbeginsel

- ▶ generaliserende termen (“gedragspatroon”, “aanslepende burenruzie”, “gebrek aan verantwoordelijkheidszin”) in administratieve beslissingen
- ▶ Bestuur moet aantonen waarop dit gebaseerd is
- ▶ Enkele PV’s op zich vormen onvoldoende bewijs
- ▶ Alle andere elementen in dossier positief (officier Belgisch leger, geschiktheid om met wapens om te gaan, vertrouwelijk onderzoek rond persoonlijkheid is positief...)
- ▶ Beslissing is onredelijk indien onvoldoende afweging wordt gemaakt in beslissing en het bestuur toch overgaat tot intrekking op basis van vage vermeldingen in adviezen politie / parket

Redelijkheidsbeginsel

Bv.Arrest 211.308 van 17 februari 2011 – vernietiging

“ Uit de aangebrachte processen-verbaal blijkt dat, alleszins wat de verzoeker betreft, zijn **verhouding tot zijn buurman veeleer een geschil is met die buur dan wat door de lokale politiedienst Zuiderkempen wordt omschreven als een "aanslepende burenruzie"**. Ook blijkt de verzoeker voor dat geschil met zijn buurman een oplossing te hebben willen zoeken door de daartoe geëigende instellingen en diensten aan te spreken. Hij blijkt hiervoor bijgevolg nooit het recht in eigen handen te hebben willen nemen.

De Raad van State vermag zich wat betreft de appreciatie van de feiten niet in de plaats te stellen van de beslissende overheid. Hij beschikt nochtans over een **marginale toetsingsbevoegdheid** zodat hij de gemaakte appreciatie van de feiten kan toetsen aan de redelijkheid, met andere woorden **nagaan of, rekening houdend met alle elementen in het dossier, een redelijk denkend persoon nooit zou kunnen oordelen dat de verzoeker een gevaar zou uitmaken voor de openbare orde.** Zonder zich uit te spreken over wie aan de basis ligt van het geschil met de buurman, stelt de Raad van State niettemin vast dat de verzoeker steeds betracht heeft een oplossing te vinden via de daartoe geëigende kanalen en dat hij noch agressief, noch gewelddadig is. Uit de beschrijving van zijn persoonlijkheid blijken ook de vereiste waarborgen voort te vloeien. De omstandigheid dat het geschil thans uitgedoofd lijkt, is wellicht daaraan ook niet vreemd. Gelet op deze omstandigheden komt het **als kennelijk onredelijk voor dat de verwerende partij op grond van deze gegevens oordeelt dat het voorhanden hebben van een vuurwapen door de verzoeker als nadelig en gevaarlijk voor de openbare orde moet worden beschouwd.** Het bestreden besluit is bijgevolg niet afdoende en naar redelijkheid gemotiveerd.”

Redelijkheidsbeginsel

- ▶ Verwijzing naar beslissing tot intrekking jachtverlof die in beroep werd vernietigd en naar veroordelingen voor feiten in 1997 kunnen geen intrekking recht om wapens te bezitten verrechtvaardigen, temeer daar deze veroordelingen nooit eden reden geweest zijn om wapenbezit te ontzeggen

Arrest 214.633 van 14 juli 2011

*“Alhoewel de minister van Justitie over een ruime discretionaire macht beschikt, **betekent zulks niet dat hij een onbeperkte of willekeurige beoordelingsvrijheid heeft.** Voor de wettige uitoefening van deze beoordelingsvrijheid is onder meer vereist dat de intrekking zich in een **redelijk verband van evenredigheid verhoudt tot de in aanmerking genomen feiten.***

In dezen heeft de minister van Justitie geoordeeld dat intrekking vereist was, hoewel verzoekers strafrechtelijk verleden geen beletsel was om nog op 21 december 2006 de registratie of vergunning voor de jachtwapens te verlenen, terwijl bijna twee jaar later zijn strafrechtelijk verleden een motief vormde voor de intrekking van zijn vergunning, hoewel er zich tussen het ogenblik van de registratie en de thans bestreden beslissing geen nieuwe relevante strafrechtelijke feiten hadden voorgedaan die zouden wijzen op een gevaar voor de openbare orde.

Ook het determinerende feit, met name het jachtincident van 1 september 2006 waarop de minnelijke schikking betrekking heeft gehad, was voor de arrondissementscommissaris, die reeds met een schrijven van 9 oktober 2006 uitgaande van het Agentschap voor Natuur en Bos, Buitendienst West-Vlaanderen, op de hoogte was gebracht van het jachtincident, niet zwaarwichtig genoeg om het jachtverlof 2006-2007 in te trekken.

De vroegere veroordelingen wegens inbreuken op de hormonenwetgeving slaan terug op feiten die zich hebben voorgedaan in 1997 en bijgevolg niet van recente aard zijn, terwijl zij in het verleden nooit een reden zijn geweest om aan de verzoeker het wapenbezit of de jachtvergunning te ontzeggen, zodat zij thans bezwaarlijk hiervoor nog kunnen worden aangegrepen.

[...]De beslissing tot intrekking van het recht om vuurwapens en de bijhorende munitie voorhanden te hebben, steunt bijgevolg op onvoldoende bewezen feiten en is kennelijk onredelijk ten aanzien van de aangehaalde feiten.

Proportionaliteit

- ▶ Overheid heeft keuze uit meerdere sancties (bv art. 7 of art. 11 WW: intrekking, beperking, schorsing)
- ▶ Aangeven waarom voor de zwaarste sanctie gekozen wordt

Arrest 178.185 van 21 december 2007 – schorsing

*“Considérant que le requérant prend un deuxième moyen de la violation des principes généraux de bonne administration et plus particulièrement du principe du raisonnable et de proportionnalité, de la violation des formalités substantielles et de l’excès de pouvoir, des articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, en ce que l’acte attaqué rejette le recours introduit par le requérant, confirmant ainsi le retrait de son agrément d’armurier, **sans avoir procédé à un examen de proportionnalité de la sanction infligée à la lumière des griefs formulés;***

*alors qu’en vertu du principe de proportionnalité, il est nécessaire qu’un **rapport raisonnable de proportionnalité existe entre les motifs de fait fondant un acte administratif et son objet; qu’en l’espèce, l’acte attaqué a pour effet de priver le requérant de toute son activité commerciale** et constitue pour ce dernier la mesure la plus extrême qui pourrait prendre être prise à son encontre; que les motifs sur lesquels s’appuie la décision attaquée sont critiquables, qu’il s’agit de prétextes antérieurs à une décision de renouvellement de port d’armes du requérant, d’interprétations extrêmement strictes de la réglementation et d’un grief formulé à l’encontre du requérant postérieurement à l’instruction de cette procédure; que la partie adverse s’est abstenue de procéder à un examen de proportionnalité entre, d’une part, la gravité des griefs reprochés au requérant et, d’autre part, les effets dramatiques qu’une telle décision de retrait pourrait entraîner pour ce dernier ; **qu’aucun élément dans ce dossier ne permet au requérant de comprendre les raisons pour lesquelles l’autorité a préféré prononcer à son encontre la sanction la plus lourde de retrait d’agrément, plutôt, par exemple, que d’envisager, pour une durée déterminée, sa suspension;***

*Considérant que les différents manquements retenus à charge du requérant sont, pour les uns, anciens et antérieurs au renouvellement de l’autorisation de port d’arme du requérant, pour d’autres, constitutifs de négligences administratives dont il n’est pas allégué qu’elles auraient présenté un risque pour la sécurité publique, et pour d’autres encore, induits par un texte légal dont l’expert de la police judiciaire relève qu’il porte à confusion ou interprétation; qu’en outre, le procureur du Roi n’avait pas estimé nécessaire de retirer l’agrément; que l’acte attaqué a par ailleurs des conséquences graves sur l’activité professionnelle du requérant; qu’en présence de manquements constatés à la législation sur les armes, l’article 2, § 2, de la loi du 3 janvier 1933 permet que l’agrément soit «suspendu pour une durée de un à six mois, retiré, limité à des opérations, des armes ou à des munitions déterminées, ou limité à une durée déterminée»; qu’autrement dit, **la partie adverse avait le choix entre quatre mesures, dont certaines modulables dans le temps ou dans leur portée; qu’eu égard à la gravité relative des manquements constatés, la partie adverse ne pouvait, sans violer le principe de proportionnalité, arrêter son choix sur la mesure la plus préjudiciable au requérant;** que le moyen est sérieux;”*

Art. 11, §1 – verwijzing lijst misdrijven

- ▶ Art. 11, §3 WW verwijst naar art. 5, §4 WW voor de lijst van misdrijven waarvoor de aanvrager niet mag veroordeeld zijn:
 - ▶ *Inwerkingtreding: art. 49 WW :*
 - ▶ *9 juni 2006 voor art. 11 WW en 1 september 2008 voor art. 5, §4 WW*
 - ▶ *Arrest 206.917 van 19 augustus 2010: latere inwerkingtreding belet niet dat bestuur reeds voor 1 september 2008 vergunningsaanvragen onontvankelijk verklaart of weigert wegens kwalificerende veroordeling*
 - ▶ *Opschorting uitspraak veroordeling: kwalificeert niet*
 - ▶ *Arrest 210.620 van 21 januari 2011*
- ▶ *“« Attendu que dans le recours susmentionné, un des moyens d'annulation exposé est que le requérant n'a pas été condamné comme auteur ou complice pour avoir commis une des infractions prévues par la Loi sur les armes du 08 juin 2006, art. 5 § 4, que le prononcé de la condamnation a en effet été suspendu pendant une durée de 3 ans moyennant le respect de 3 conditions, que le requérant a respecté ces conditions, que le délai d'épreuve est expiré depuis 2006, que la demande du requérant était donc recevable et que la motivation d'irrecevabilité est donc erronée et inadéquate.»; »*

Art. 11, §1 – openbare orde

- ▶ Lacune: geen definitie in de wet of uitvoeringsbesluiten
- ▶ “Mogelijke” verstoring zou volstaan: overheid kan toekomstig gedrag inschatten...
 - ▶ <-> strafrecht: overtreding vereist...
- ▶ Grote discretionaire bevoegdheid bestuur vs. willekeur van het bestuur
- ▶ Toetsing beginselen behoorlijk bestuur

Arrest 203.093 van 20 april 2010

*“6. Krachtens artikel 11, § 1, tweede lid, van de wapenwet kan de gouverneur, na daartoe het advies te hebben ingewonnen van de procureur des Konings, overgaan tot intrekking van de vergunning onder meer indien hij van oordeel is dat het voorhanden hebben van wapens de openbare orde **kan** verstoren.*

*In de wapenwet wordt niet vermeld op grond van welke criteria de gouverneur, en in beroep de minister van Justitie, de mogelijke verstoring van de openbare orde dient te beoordelen. Zij beschikken terzake over een **ruime beoordelingsbevoegdheid**.*

*Weliswaar moeten zij zich bij de appreciatie of uit de voorliggende feiten al dan niet is af te leiden dat het voorhanden hebben van een wapen de openbare orde “kan” verstoren, **baseren op feiten** die hun besluit naar **recht -inbegrepen naar redelijkheid-** kunnen verantwoorden. Het is daarbij evenwel niet verboden om rekening te houden met feiten die niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid.”*

Art. 11, §1 – openbare orde

Arrest 170.195 van 19 april 2007

“Overwegende voorts, wat de materiële motiveringsplicht betreft, dat artikel 6, § 1, van de wapenwet bepaalt dat de gouverneur een vergunning tot het voorhanden hebben van een verweervuurwapen kan schorsen of intrekken “indien blijkt dat het voorhanden hebben van een wapen de openbare orde kan verstoren”; dat uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 30 januari 1991 tot wijziging van de wapenwet blijkt dat **het begrip “openbare orde” in de ruime zin moet worden opgevat, namelijk met inbegrip van de openbare veiligheid, de openbare rust en de openbare gezondheid** (Parl. St., Kamer, 1989-1990, nr. 978/6, blz. 26 en 27); dat voorts noch in de wapenwet, noch in het uitvoeringsbesluit is bepaald dat de intrekking of schorsing enkel mogelijk is indien betrokkene werd veroordeeld wegens bepaalde misdrijven of als dader of medeplichtige zou zijn betrokken geweest bij een strafonderzoek; dat bovendien niet is vereist dat betrokkene een gewelddelict zou hebben gepleegd en evenmin dat hij de openbare orde reeds heeft verstoord met een wapen; dat de gouverneur integendeel op grond van artikel 6, § 1, van de wapenwet over een **ruime discretionaire bevoegdheid beschikt bij het beoordelen van de vraag of de openbare orde “kan” worden verstoord door het voorhanden hebben van een wapen;**

Overwegende dat de gouverneur aldus moet inschatten voor de toekomst, of het voorhanden hebben van de betrokken wapens een potentieel gevaar inhoudt voor de openbare orde; dat de beslissing daaromtrent een **eigen finaliteit heeft die niet samenvalt met de redengeving van een strafrechter die de gunst van de opschorting moet ondersteunen;** dat die bijzondere motivering van de strafrechter er dus niet aan in de weg staat dat de gouverneur toch oordeelt dat het potentieel gevaar voor de openbare orde van verzoekers wapenbezit aanwezig is;

Artikel 11, §1 – begrip “openbare orde”

▶ Verstrengd standpunt

Bv. arrest nr. 211.310 van 17 februari 2011

“7. De **wapenwet** heeft een **principieel verbod** ingesteld op alle vuurwapens, met uitzondering van een gemotiveerde vergunning (Mem.v.T., Parl. St., Kamer 2005-2006, nr. 2263/1, p. 17). Het verlenen van een wapenvergunning of van de toelating tot het voorhanden hebben van wapens is bijgevolg de uitzondering. De wapenwet laat de overheid toe preventieve maatregelen te nemen om problemen ten aanzien van de openbare orde te vermijden alvorens ze zich voordoen.

Noch de wapenwet, noch de uitvoeringsbesluiten bevatten criteria waaraan moet worden voldaan om een vergunning tot het voorhanden hebben van een vuurwapen te verkrijgen. Artikel 11 en artikel 32 van de wapenwet voorzien er wel in dat de gouverneur, en de minister van Justitie in beroep, de wapenvergunning kunnen intrekken wanneer blijkt dat het voorhanden hebben van het wapen de openbare orde kan verstoren of een bedreiging vormt voor de fysieke integriteit van personen. De gouverneur, en in beroep de minister van Justitie, beschikken bijgevolg over een **ruime discretionaire bevoegdheid** om de aanvraag tot vergunning of tot hernieuwing van een vergunning te beoordelen. De gecoördineerde omzendbrief van 30 oktober 1995 betreffende de toepassing van de wettelijke en reglementaire bepalingen inzake wapens voorziet er in dat bij de beoordeling van de aanvraag tot vergunning en derhalve ook bij de aanvraag tot hernieuwing van de vergunning, rekening kan worden gehouden met de persoonlijkheid van de aanvrager, in het bijzonder met gerechtelijke antecedenten of met geweldplegingen in het gezin of elders, met zijn geestesgesteldheid en zijn zedelijkheid, alsook met een eventuele gewelddadige politieke activiteit. Het is, volgens de omzendbrief, bijvoorbeeld moeilijk denkbaar dat een vergunning wordt uitgereikt aan een persoon die psychisch onevenwichtig is of die geconfronteerd is met sterke echtelijke conflicten, of die zich regelmatig in dronken toestand bevindt..”

Artikel 11, §1 – begrip “openbare orde”

- ▶ Uit teruggave van het in beslag genomen wapen zou niets kunnen worden afgeleid omtrent persoonlijkheid van betrokkenen: volgens de Raad van State is niet uit te sluiten dat het parket wapens teruggeeft, zelfs indien dit gevaarlijk kan zijn voor de openbare orde...

Arrest 211.310 van 17 februari 2011

“De teruggave van het in beslag genomen wapen van de verzoeker door het openbaar ministerie betekent niet dat het openbaar ministerie er vertrouwen in heeft dat de verzoeker op correcte wijze met zijn wapens zal omgaan. Het betreffende wapen, met name het geweer, type Flobert, was niet verbeurd verklaard zodat er geen grond aanwezig was om het wapen onder beslag te houden. Dit staat volledig los van de beoordeling die op bestuurlijk niveau gebeurt omtrent het al dan niet verlenen van de wapenvergunning en de beoordeling van de persoonlijkheid van de verzoeker in dit opzicht.”

Artikel 11, §1 – begrip “openbare orde”

- ▶ Er kan rekening gehouden met alle elementen, ook al was er geen veroordeling of is de veroordeling zeer lang geleden → strafrechtelijk vermoeden van onschuld niet van toepassing...

Arrest 192.442 van 19 mei 2009

“Er bestaat **geen bezwaar** tegen dat het bestuur bij de beoordeling van het gevaar dat iemands wapenbezit voor de openbare orde en veiligheid kan opleveren, **rekening houdt met feiten die niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid. Het strafrechtelijk vermoeden van onschuld staat daar niet aan in de weg.** Dit belet evenwel niet dat het bestuur zijn beslissing moet steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.

Te dezen maakt de beslissing weliswaar melding van twee processen-verbaal uit 1996 en een proces-verbaal uit 2000, maar uit de motivering kan worden opgemaakt dat verwerende partij er zich uiteindelijk niet effectief op heeft gesteund. Integendeel geeft de motivering aan dat verwerende partij haar beoordeling heeft gebaseerd op een aantal veroordelingen wegens inbreuken op de verkeerswetgeving, een veroordeling wegens het bezit van een verboden wapen en twee veroordelingen wegens inbreuken op de jachtwetgeving, evenals op een proces verbaal van 20 augustus 2007 wegens het wederrechtelijk dragen van een verboden wapen, voor welk feit een minnelijke schikking werd aanvaard. Dit laatste feit, dat verzoeker niet betwist, is het enige van de door de bestreden beslissing werkelijk in aanmerking genomen feiten dat niet tot een strafrechtelijke veroordeling heeft geleid. 8. Het is juist, zoals verzoeker beweert, dat de strafrechtelijke veroordeling van 19 januari 1999 meer dan tien jaar oud is en dat de andere vonnissen en arresten dateren “van de jaren ’80 en begin de jaren ’90”. Dit impliceert echter niet ipso facto dat zij niet meer relevant kunnen zijn. Uit het proces-verbaal van 20 augustus 2007 blijkt dat verzoeker recent nog een inbreuk op de wapenwetgeving heeft begaan, meer bepaald het dragen van een verboden wapen. Naar hij zelf aan de politie verklaarde was hij, toen hij het wapen aan andere cafébezoekers toonde, “boven [z]ijn theewater” omdat hij, voor het eerst sinds tien jaar, alcohol had gedronken, terwijl hij wegens het gebruik van morfine en kalmeringsmiddelen geen alcohol mag drinken.

Naar aldus blijkt, heeft de verwerende partij zich niet uitsluitend op minder recente gegevens gesteund, maar heeft zij ook rekening gehouden met actuele gegevens, in het licht waarvan de minder recente gegevens niet ieder belang kan worden ontzegd.”

Artikel 11, §1 – begrip “openbare orde”

▶ “Ruime discretionaire bevoegdheid” is geen synoniem met willekeur...

Arresten 211.727 en 211.728 van 3 maart 2011

“8. Het bestreden besluit bevat twee redenen om aan te nemen dat het wapenbezit van de verzoekster de openbare orde kan verstoren : zij werd op 21 april 2006 door de politierechtbank te Kortrijk veroordeeld voor het **rijden door een rood licht, dronken sturen en rijden zonder veiligheidsgordel**, en haar **echtgenoot zou hebben verklaard dat zij kampt met een depressie en zware medicijnen gebruikt**.

Bij de invulling van het begrip openbare orde beschikt de overheid over een **ruime discretionaire bevoegdheid**. Zij mag uit bepaalde feiten afleiden dat het voorhanden hebben van het wapen de openbare orde “kan” verstoren. **In het kader van een annulatieberoep tegen een dergelijke beslissing vermag de Raad van State niet zelf te oordelen of er al dan niet een vergunning moet worden verleend. Hij kan wel nagaan of de motieven van de beslissing ter zake berusten op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.**

9. Wat betreft de veroordeling van de verzoekster door de politierechtbank te Kortrijk, wordt vastgesteld dat het hier geen misdrijven betreft die volgens artikel 5, § 4, van de wapenwet de toekenning van een wapenvergunning in de weg staan. Een veroordeling die op zich geen beletsel vormt om een vergunning tot het vuurwapenbezit te kunnen verkrijgen, kan niettemin in de concrete omstandigheden van de zaak uitwijzen dat het voorhanden hebben van het wapen gevaarlijk kan zijn voor de openbare orde. In dat geval mag de overheid haar beslissing niet louter steunen op de veroordeling, maar wel op de concrete feiten die tot de veroordeling hebben geleid. Ook al kunnen de inbreuken die geleid hebben tot de veroordeling door de politierechtbank te Kortrijk vanuit het standpunt van de verkeersveiligheid als vrij ernstig worden beschouwd, **toch vormen deze eenmalige feiten op zichzelf geen afdoende reden om zonder meer aan te nemen dat de verzoekster een gedragspatroon vertoont waardoor wapenbezit in haren hoofde als een risico voor de openbare orde kan worden bestempeld**. Uit het bestreden besluit blijkt niet dat de verwerende partij van oordeel is dat de feiten waarvoor de verzoekster door de politierechtbank veroordeeld is, op zichzelf voldoende zijn om haar het bezit van wapens te ontzeggen. In het bestreden besluit wordt dienaangaande enkel gesteld dat “deze gedragingen (...) niet (wijzen) op de aanwezigheid van een groot verantwoordelijkheidsgevoelen”. Daarmee is evenwel niet afdoende aangetoond dat het wapenbezit van de verzoekster gevaarlijk kan zijn voor de openbare orde.

10. Het bestreden besluit berust voorts op de beweerde verklaring van de echtgenoot van de verzoekster dat zij te kampen zou hebben met een depressie waarvoor zij zware medicijnen gebruikt. Van die verklaring aan de politiediensten wordt melding gemaakt in het advies van de procureur des Konings te Kortrijk. Het is evenwel niet duidelijk om welke politiediensten het gaat en het is evenmin duidelijk in welke omstandigheden en op welk tijdstip de echtgenoot van de verzoekster de bewuste verklaring zou hebben afgelegd. Pas in de laatste memorie van de verwerende partij wordt gesteld dat de betwiste verklaring van de echtgenoot van de verzoekster mondeling werd overgebracht aan de procureur des Konings en niet is opgenomen in een proces-verbaal. **Er kan niet worden nagegaan of het weigeringsmotief steunt op werkelijk bestaande en concrete feiten die relevant zijn en met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld**. De echtgenoot van de verzoekster heeft deze bewering ontkend. In het bestreden besluit wordt de geloofwaardigheid van die ontkenning in twijfel getrokken. Uit geen enkel gegeven blijkt evenwel dat de echtgenoot van de verzoekster reeds op een eerder tijdstip met de hem toegeschreven beweringen is geconfronteerd en dus in de gelegenheid was om die beweringen tegen te spreken. Aangezien volledig onduidelijk is op basis waarvan de aangehaalde beweringen aan de echtgenoot van de verzoekster worden toegeschreven, heeft zij hierover geen tegenspraak kunnen voeren, zelfs niet na het instellen van het beroep tegen de beslissing van de provinciegouverneur.”

Artikel 13 – verband art. 5, §4

- ▶ Artikel 13 WW laat de overheid toe om over te gaan tot intrekking van het recht om een wapen voorhanden te hebben indien er gevaar is voor de openbare orde
- ▶ Veroordeling wegens kwalificerend misdrijf is voldoende motivatie voor dergelijk gevaar

Arrest 211.494 van 24 februari 2011

“Het bestreden besluit, dat rekening houdt met drie verschillende veroordelingen van de verzoeker en hieruit een gebrek aan respect voor de fysieke integriteit van derden en een teken van misbruik van vertrouwen afleidt, is bijgevolg afdoende gemotiveerd met betrekking tot de intrekking van het recht tot het voorhanden hebben door de verzoeker van de vier jachtwapens. Uit het voorgaande volgt eveneens dat noch het zorgvuldigheidsbeginsel, noch het redelijkheidsbeginsel is geschonden.

*De door de verzoeker aangebrachte gegevens doen er niets aan af dat de overheid, op grond van genoemde veroordelingen en het advies van de procureur des Konings, redelijkerwijze van oordeel kan zijn dat het voorhanden hebben van wapens door de verzoeker een risico voor verstoring van de openbare orde inhoudt. Gelet op het feit dat **de wetgever in de gevallen geïllustreerd door artikel 11 van de nieuwe wapenwet zelf geoordeeld heeft dat een veroordeling tot een misdrijf als bedoeld in artikel 505 van het strafwetboek ertoe leidt dat de aanvrager niet in aanmerking komt voor een wapenvergunning, is het ook niet onredelijk dat de bevoegde overheid mede uit een dergelijke veroordeling afleidt dat de verzoeker niet doet blijken van het vereiste vertrouwen dat in een houder van een vuurwapen moet kunnen worden gesteld.***

Artikel 13 – openbare orde

Arrest 211.726 van 3 maart 2011

“8. Krachtens artikel 13 van de wapenwet kan de provinciegouverneur het recht om een wapen voorhanden te hebben bij een met redenen omklede beslissing en na advies van de procureur des Konings beperken, schorsen of intrekken, indien blijkt dat het voorhanden hebben van het wapen de openbare orde kan verstoren. Bij de invulling van het begrip openbare orde bedoeld in voornoemd artikel 13 van de wapenwet beschikt de overheid over een ruime discretionaire bevoegdheid. Zij vermog uit bepaalde feiten af te leiden dat het vuurwapenbezit de openbare orde "kan" verstoren. Opdat de vergunning tot het voorhanden hebben van een verweervuurwapen kan worden ingetrokken is het dus niet vereist dat de openbare orde daadwerkelijk wordt verstoord. **Het volstaat dat de provinciegouverneur, en na beroep de minister van Justitie, op basis van de elementen van het dossier in redelijkheid concluderen dat het vuurwapenbezit door de aanvrager een gevaar kan vormen voor de openbare orde.**

9. In het bestreden besluit worden de redenen vermeld op grond waarvan de verzoeker het recht wordt ontzegd om vuurwapens en bijhorende munitie voorhanden te hebben. Enerzijds verwijzen zij naar de feiten die aanleiding gaven tot het vonnis van de correctionele rechtbank te Leper van 10 maart 2003, namelijk dat de verzoeker zijn toenmalige echtgenote en haar minnaar had bedreigd met een vuurwapen. Die feiten, die volgens het bestreden besluit wijzen op "een ernstig gebrek aan zelfbeheersing en normbesef" en aantonen dat hij op "een onverantwoorde, onzorgvuldige, en zelfs gevaarlijke wijze" omgaat met zijn wapens, worden voldoende ernstig geacht om het voorhanden hebben van vuurwapens door de verzoeker als "nadelig en gevaarlijk voor de openbare orde en veiligheid" te beschouwen. Anderzijds wordt vastgesteld dat er tussen de verzoeker en zijn ex-echtgenote nog steeds spanningen bestaan en dat het met de vereffening en verdeling van het huwelijksvermogen in het vooruitzicht niet ondenkbeeldig is dat deze spanningen nog zullen toenemen en eventueel escaleren. Het bestreden besluit geeft aldus de determinerende motieven aan op grond waarvan het is genomen. De motivering is ook afdoende aangezien de motieven pertinent zijn en zij, gelet op artikel 13 van de wapenwet, volstaan om de beslissing te dragen.”

Betaling retributie en ontvankelijkheid

- ▶ Afgifte wapenvergunning is onderworpen aan een retributie (zie hoofdstuk 20 wapenwet)

Arrest 212.357 van 31 maart 2011

“Uit artikel 51 van de nieuwe wapenwet blijkt dat de retributie moet worden betaald bij de aanvraag en dat de betaling niet afhankelijk wordt gemaakt van de toekenning van de vergunning.

*Uit de artikelen 51 en 57, 1°, van de nieuwe wapenwet, respectievelijk de verplichting opleggend om bij de aanvraag de retributie te betalen en bepalend dat bij niet-betaling van de retributie de voorlopige vergunningen van rechtswege worden ingetrokken, volgt dat de aanvraag niet kan worden toegekend indien blijkt dat de aanvrager de vereiste retributie niet heeft betaald. Bijgevolg maakt de **betaling van deze retributie een ontvankelijkheidsgrond uit**. De verzoeker betwist niet dat hij retributie verschuldigd is en dat hij de retributie niet heeft betaald. Uit het dossier blijkt dat hij er herhaaldelijk aan is herinnerd dat hij de betaling van de wettelijk bepaalde retributie verschuldigd was.*

De niet-betaling van de retributie volstaat om een weigeringsbeslissing te nemen.”

Overgangsregeling

- ▶ Uit onnodige aanvraag tot hernieuwing van niet-vervallen vergunning kan niet worden afgeleid dat aanvrager aan de vergunning verzaakt

Arrest 210.390 van 13 januari 2011

*“Considérant qu'en l'espèce, il ressort du dossier que le requérant est titulaire, depuis le 27 avril 2004, d'une autorisation de détention d'une arme à feu de défense délivrée par le ministère de la Justice et portant sur le revolver Smith & Wesson calibre 38 spécial, en sorte que cette autorisation était valable jusqu'au 27 avril 2009; qu'il en découle que même si le requérant, dans le but de regrouper les demandes d'autorisation de détention pour ses quatre armes et de bénéficier d'une réduction de redevances, a introduit une demande globale auprès du gouverneur le 7 juillet 2006, anticipant ainsi le renouvellement de son autorisation de détention pour le revolver Smith & Wesson, le gouverneur, et à sa suite le ministre statuant sur recours, ne pouvaient pas pour autant décider du retrait de cette autorisation et de la cession de l'arme, ni rendre caduque l'autorisation délivrée le 27 avril 2004; **qu'un renoncement à une autorisation ne se présume pas**; qu'il y a lieu en l'espèce de considérer que la demande de renouvellement portait sur la période suivant l'expiration de la période de validité de l'autorisation existante, soit à partir du 27 avril 2009; que dans cette mesure, le grief que formule le requérant à l'encontre de l'acte attaqué et à propos du retrait de l'autorisation de détention de son revolver Smith & Wesson, est fondé, **l'acte attaqué ayant méconnu les dispositions de la loi sur les armes réputant valables cinq ans les autorisations de détention délivrées avant son entrée en vigueur;** »*